

Confessions per a l'eternitat

La mort és un tema sovintejat pels escriptors, però hi ha un gènere que, pel seu caràcter, ha romàs en l'anonimat quasi sempre: els epitafis. Hem demanat a alguns dels escriptors més importants que ens feren el seu.

Xulio Ricardo Trigo

Segons l'Alcover-Moll, un epitafi és una inscripció sepulcral dedicada a un difunt. Per aquest cantó, el nostre propòsit hauria estat una fal·làcia —no desitjàvem destorbar ningú, ¡és clar!—, per tant vam decidir donar al tema una dimensió més lúdica, si més no perquè els nostres interlocutors no penjaren el telèfon esfereïts.

L'epitafi és un art antic, tant que ben bé es podria fer un recorregut històric, un estudi profund d'aquestes frases amb les quals es recorden, en un últim desig de memòria, els éssers humans, tinguen o no els avantatges de la fama. Hi ha, però, un grup humà que, per les seues característiques —conreadors de l'antic ofici de les lletres—, s'han preocupat sovint d'escriure textos d'aquesta mena; dominadors del llenguatge, molts escriptors, i sobretot molts poetes, han deixat per escrit aquestes paraules de comiat.

La nostra pretensió no semblava, doncs, ser desgavellada i ens vam llançar a la tasca de demanar a alguns dels escriptors més destacats el seu epitafi, encara que aquest fóra, com bé vam donar a entendre, provisional. Les reaccions davant de la comanda ocuparien perfectament un altre reportatge. Alguns s'ho van prendre malament a pesar nostre, d'altres van demostrar certes reticències comprensibles, però la majoria van agafar la ploma de manera espontània i ens van fer uns epitafis plens d'humor o tan subtils com calia esperar del seu ofici.

Ací els teniu. Són fruit de l'esforç desinteressat d'un bon nombre dels nostres homes de lletres. Segur que molts que no van poder fer-lo per diverses qüestions s'hi trobaran representats. Per la nostra part, només prometre que en pròxims reportatges la petició serà més suportable.

Valerià Pujol

AQUÍ REPOSA QUI A CONTRAMAR D'ELL MATEIX
O DELS ALTRES NO DEIXÀ MAI DE REMAR

Agustí Pons

VIURE I DEIXAR VIURE

Valentí Puig

ARA APRENDRE A TOCAR EL PIANO

Maria Mercè Roca

QUINA VIDA MÉS CURTA, TANTA FEINA PER FER

Ramon Guillem

JA HE VIST SHAKESPEARE, I TU?

Baltasar Porcel

«QUAN ÉREM VIUS ANÀVEM PER LOS RIUS,
I ARA QUE SOM MORTS CAMINAM PELS HORTS»

Víctor Mansanet

HE VINGUT A PERDRE EL TEMPS. TORNARÉ DE
SEGUIDA

Josep Ballester

ÉS IRREPARABLE. PERÒ, TRANQUILS, US ESPERE

Rafa Vallbona

IT'S ONLY ROCK & ROLL, BUT I LIKE IT

Jaume Pont

LA MEUA CASA ÉS LA VOSTRA

Maria Barbal

NO HI PATIU: ERA COSA FETA

Josep Albanell

AQUÍ REPOSA JOSEP ALBANELL, QUE VA VIURE
EL TEMPS QUE VA VOLER

Oriol Izquierdo

MÉS VAL AIXÒ QUE RES

Francesc Parcerisas

ENCARA HI HA LLOC PER A UN ALTRE

Joan Navarro

NOM I DATA

Vicenç Llorca

POSO LES MEUES MANS ALS TEUS ULLS

Eduard J. Verger

ACÍ DESCANSA L'EDUARD.
ALLÀ, TOTA LA RESTA

Àlex Susanna

AQUÍ JEU ÀLEX SUSANNA
POETA I BANDOLER
A L'ÚLTIM DOMAT I BEN LLIGAT

Jaume Subirana

AQUÍ REPOSA JAUME SUBIRANA
QUE VA VIURE EL TEMPS QUE VA PODER

Màrius Sempere

QUAN D'AQUÍ MOLTS ANYS, UN DIA CLAR,
ALGÚ TROBI EL FOSSAR
ON EM VAN AJEURE
PER FER-ME TORNAR
AL BON DÉU DE LA LLUM QUE NO VAIG VEURE,
VOLDRIA QUE HI LLEGÍS, APARTANT L'HEURA:
FOU UN HOME FORT, NO VA LLUITAR

Antoni Serra

ACÍ JEU UN CAVALLER QUE VA DESCOBRIR LA
TERRA INEXISTENT

Màrius Serra

AQUÍ JEU EN FLAGRANT DELICTE MÀRIUS SERRA

Arcadi Paradís

ESTIMÀ TANT AQUESTA VIDA, QUE DECIDÍ
FER-SE EL MORT

Salvador Jàfer

QUE NO EN RESTEN NI LES CENDRES

Josep Francesc Delgado

NO EM VAN SALAR, PERÒ
SI US VOLEU DISFRESSAR,
OBRIU AQUESTA PORTA
I US CAURÀ LA MAR MORTA

Xavier Moret

L'ÚLTIM, QUE TANQUI LA PORTA

Josep Maria Sala-Valldaura

VOLDRIA ENCARA MÉS AMOR, MÉS VERSOS
I MÉS ARRÒS

Manel Joan i Arinyó

SEMPRE PLOU QUAN NO
FAN ESCOLA

(provisional)

Jordi Cornudella

JA NO EM FA MAL EL CAP, NI L'ESQUENA, NI EL FETGE:
PER FI HE TROBAT EL QUE NO EM VA DONAR CAP METGE

Hèctor Moret

TAL DIA FARÀ UN ANY

Albert Roig

ERA PARAULES SEGONES, SEMPRE
ALGÚ QUE APUNTA